

שנה שש עשרה - עלון מס' 798

@ ניתן להקדיש העלון לרפואה, ברכה, פרנסה טובה, זיווג הגון, הצלחה, זש"ק, ולהבדיל לעילוי נשמת יקיריכם. טלפון המערכת: 08-9437333, 054-7743834

בס"ד כא' טבת ה'תשע"ו
הדלקת נרות - 16: 28
צאת השבת - 17: 19
רבנו תם - 17: 50
שעון חורף - לפי הלוח המדוייק של "אור החיים"

אברהם יגל

לע"נ בבאי מוסאי בן אברהם ז"ל לרפואת ולהצלחת כל עם ישראל.

כפטי"דון: "דבריו ידמיו" (ירמיה א')

פרשת שלח

בדוק ומנוסה - סגולה גדולה להשתתף בסעודה הרביעית בבית הכנסת "אוהל-מועד"

מלניני הפרשה:

- ← שיעבוד מצרים וגזרות פרעה.
- ← הולדת משה ולקחתו לבית פרעה.
- ← משה במדיין ונישואיו לציפורה.
- ← ה' מתגלה למשה בסנה.
- ← משה נשלח למצרים למסור את דבר ה' אל פרעה להוציא את בני ישראל ממצרים.

"ובני ישראל פרו וישרצו וירבו ויעצמו" (א' ז')

טבעו של עולם הוא, שבנים תאומים חלשים הם בגופם, לפי שאחד נוטל מכוחו של אחיו. ואילו כאן במצרים, אף על פי שפרו וישרצו ונולדו בשישיות, בכל זאת היו מפותחים יפה ובריאים בגופם - ויעצמו, מלשון חזק ועצום.

"ותחייין את הילדים" (א' י"ז)

פעמים יש שנולדים ילדים חסרי כח חיים והם מתים מיד עם צאתם לאוויר העולם. היו איפוא המיילדות חוששות, שמא יחשדו בהן שהן המיתו את הילדים הללו לכן התפללו וביקשו מה' כי הילדים שלא נועדו מטבעם לחיות יישארו גם הם בחיים, לבל יוטל עליהם כל חשד. זה שאמרה התורה: "ותחייין את הילדים." (לפי המדרש)

"ותשם בסוף כל שפת היאור" (ב' ג')

אותו יום שביעי בחודש סיון. שכן משה רבנו נולד בז' באדר ושלושת החדשים בהם הצפינה אותו אימו נסתיימו בז' בסיון. ובז' בסיון קיבל אחר כך משה את התורה על הר סיני, ולכן עמדה לו עתה זכות זו שיהא ניצל. (גמרא סוטה). מכאן - אמר הגאון ר' מרדכי בנט - נובע מנהג ישראל לרפד בחג השבועות את הבתים בעלים ירוקים הצומחים על המים, כדי להזכיר את: "ותשם בסוף על שפת היאור" שחל בשבועות.

"ובני ישראל פרו וישרצו וירבו ..."

יש מסבירים שבדרך כלל כתוב פרו ורבו ביחד וכאן הפסיק פרו וישרצו וירבו, מכאן ראייה שהריבוי היה שלא כדרך הטבע. (הרה"ג ר' חיים י. יעקובזון זצ"ל).

"שם האחת שפחה ושם השנית פועה"

לכאורה למה לא קרא להן בשמן האמיתי יוכבד ומרים? כתוב במדרש שהשמות האלו פרעה נתן להן בשביל להכניס את שמו בתוך שמן. שפחה-פ, פועה-ע, וע"י זה רצה לשלוט בהן בכח הטומאה. אולם הקב"ה לא נתן לו לשלוט בהן אלא פירש את שמותיהן בדברים טובים שפחה משפרת את הנלד ופועה שפועה ומהגה (מדברת ומשחקת) עם הנלד. (החידוש היומי)

פינת הניבים והפתגמים

אתרע מַזְלוּ = הָיָה לוּ מַזָּל רַע לְגַבִּי אַרְוֵעַ מִסָּגִים. אתרע = נִשְׁבַּר, נִפְרָץ.

דוגמה: אתרע מַזְלוּ שֶׁל הַנְּהַג הָעֵבְרִי, וּמִתְנַדֵּב מִשְׁטָרְת הַתְּנוּעָה נֶצֶב בְּצוּמַת הַמִּסְכָּן.

מקור: חֲלָשָׁא דְעֵתִיָּה וּמִיְתַרְע מַזְלֵיָּה" (הוריות יב). (ניבונכו)

הסידור מכשול מדרך עמי! העלון טעון גניזה. אין לעיין בעלון בשעת התפילה וקריאת התורה. במקום שיש עירוב, יש לטלטל ע"י קטן. ניתן להוריד את העלון באתרים הדתיים "לדעת" ו-"חידוש": <http://ladaat.info/> <http://www.hidush.co.il/>

מדוע בת 90 שיוצרת זהו נס ואילו בת 130 שיוצרת זה לא נס?

רש"י אומר: כאשר משה נולד **יוכבד היתה בת 130 שנה**. שואלים המפרשים מדוע כששרה ילדה את יצחק, היתה בת תשעים. התורה מספרת שזה נס, שבת תשעים תלד, ומי מלל לאברהם היניקה בנים שרה, וביוכבד לא כתוב כלום. ואומר ע"ז המגיד מדובנא זצ"ל משל לשני עניים שנפגשו יחד באכסניא, מספר אחד לשני שבעיר פלונית לא נותנים הרבה כסף לצדקה, ענה לו העני השני שדוקא בעיר זו שהזכרת קבלתי בשפע, שאל לו הראשון מתי היית שם, ענה לו בפורים, אמר לו בפורים אין זה חידוש שכולם נותנים אז בעין יפה שכל הפושט יד נותנים לו, אבל אני הייתי ביום רגיל. והנמשל שאצל שרה זה לא היה זמן של נסים, לכן היה בזה חידוש גדול, אבל אצל יוכבד שהיתה בזמן שהיו הרבה נסים, שנולדו ששה בכרס אחד, ובשדה והיה להם שם אוכל וכדומה, **לכן לא היה בזה שום חידוש.**

"בניד כשתלי זתים" - חינוך להודות בטעות

לאחר שגירש עמרם את יוכבד, הגיע אליו ביתו הקטנה מרים ואמרה לו: "אבא, גזרתך קשה יותר משל פרעה! פרעה גזר רק על הזכרים ואתה שגירשת את אימא גזרת גם על הזכרים וגם על הנקבות שלא יבואו לעולם כלל..." כששמע זאת עמרם לא רק שלא כעס על בתו אלא הסכים עמה ומיד הלך ונשא שוב את גרושתו - יוכבד לאשה. כשראו זאת כל שאר העם גם הם החזירו גרושותיהם. עמרם ביטל את דעתו לדעתה של בתו הקטנה... הוא לקח אחריות ואמר: טעיתי!!! לומר טעיתי לאדם פשוט זה לא קל, כל שכן לגדול הדור... הגדולה של עמרם היא לעמוד מול ילדה קטנה ולומר: "אני טועה!" מאדם כזה יוצא משה רבינו... לא פעם אנו עומדים על דעתנו ועומדתנו, לא מוכנים לזוז ממנה ולו סנטימטר אחד גם שאנו יודעים בוודאות שטעינו... **לומר טעיתי לא מוריד ממך כלום**, הרי כולנו טועים, הגדולה שלך תהיה כשתאמר: "אכן, טעיתי..." כך יעריכו אותך יותר האנשים סביבך, יתחברו אליך... ואם אתה אהוב למטה אתה אהוב ודאי גם אהוב גם למעלה... **ומי יודע אולי ממך יצא משה רבנו הבא...**

כל הישועות והברכות דינאל וברגליה פנשי היין שתמו לסעודה הרביעית בליון זכות מרן עובדיה יוסף זצ"ל תגן בעדם, לרפואתם והצלחתם שיתברכו בכל מילי דמיטב ויתגשמו כל משאלות ליבם. שיזכו באושר ובפרנסה טובה. וברכה והצלחה לכל משפחתם וזיווג הגון לילדיהם וברכה והצלחה לאילן בן מרגלית היין

כרם מיוחד לנשים ונצרות
עם הרבנית החשובה **אסתרקה - שחוותה מוות קליני. הערב יתקיים אי"ה ביום שני כג' טבת 04-01-16 בשעה 20:00 בבית המדרש "נחל ליאור". לאחר השיעור תתברכה הנשים מפי הרבנית**

פסח 1606 ואוצלת
יצא לאור הספר בנושא "כח הדיבור" פרפראות לפרשת השבוע **עם הסכמות של רבנים חשובים.** זכות וסגולה לרכוש בעלות סימלית. פרטים, **שלמה: 050-5962588**

שיעור התורה הגדול בתבל
ארגון "אברהם יג"ל" משדר בליוויין בכל מוצאי שבת את שיעורו של הראשון לציון הרח"ג יצחק יוסף שליט"א בבית הכנסת "אוהל מועד" בשעה 20:30 השיעור יוקרן על גבי מסך ענק. בע"ה תתקיים סעודה רביעית, בחסות "בית הלחם"

ברכה והצלחה
לפנחס ודורית ישראלים על הסיוע לזיכוי הרבים שיזכו לבריאות איתנה ופרנסה טובה, ויצליחו בכל משלח ידיהם. יתגשמו כל משאלות ליבם לטובה ולברכה וירוו נחת ושלוה מכל יוצאי חלציהם.

ברכה והצלחה
אפרים ויוכבד נסימי על הסיוע לזיכוי הרבים. שיזכו לבריאות איתנה ופרנסה טובה, ויצליחו בכל משלח ידיהם. יתגשמו כל משאלות ליבם לטובה ולברכה.

מרות ואיתות לנשים
לנחלת ישראל גואטה לרגל הולדת הבת **אגם-שרה** מנבית שתגדל כאימותנו הקדושות שרה רבקה רחל ולאח, תזכו לחופתה שתצליח בכל דרכיה ומעשיה וברכה והצלחה **לדינאל ומרגלית פנשי היין ולאברהם גואטה היין**

ברכה והצלחה
לאפרים ושמחה דיידי היין שיזכו לבריאות, אושר ופרנסה טובה, שיתגשמו כל משאלות ליבם לטובה ולברכה לשנים רבות טובות ונעימות.

ברכה והצלחה
להדר ונתנאל שלם היין שיזכו במהרה לזרע קודש בר-קיימא. אושר ושלוה ופרנסה טובה, שיתגשמו כל משאלות ליבם לטובה ולברכה ולשנים רבות נעימות וטובות

למשפחת דיידי היקרה צוות העלון "אברהם יג"ל" משתתף בצערכם במות **הצדיקה והענוה נרגס דיידי** בת שרה ז"ל שנפטרה השבוע ט"ו טבת נשגרת תחנומינו למשפחה. הרופא לשבורי לב ינחם אתכם בתוך שאר אבלי ציון וירושלים

לעיני הצנוע והענו **שלום עובדיה** בן כמיסה ז"ל נפטר כג' טבת תש"ס **יום שני פקידת שנתו** לעילוי נשמת **עמרם וחיים כהן** ז"ל השבוע פקידת שנתם יה"ר שימליצו טוב בעד כל משפחתם

רפואה שלימה לרב ישעיהו ביהצרי בן יוסף היין הקב"ה ישלח מזור ומרפא לרמ"ח אבריו וש"ה גידיו. שיחזור לאיתנו הראשון ויזכה לשנים רבות טובות ונעימות

ברכה והצלחה לכמיסה ורחל דיידי היין שיזכו לבריאות, אושר ופרנסה טובה, שיתגשמו כל משאלות ליבם לטובה לשנים רבות טובות ונעימות לאיתנה.

ברכה והצלחה לכמיסה וייפה מישה היין שיזכו לבריאות, אושר ופרנסה טובה, שיתגשמו כל משאלות ליבם לטובה לשנים רבות טובות ונעימות

שבת שלום זמבורד

בריאות והחלמה איתנה: שלמה לארי בן מרים היין משה נאמן בן מרים היין אברהם נאמן בן מרים היין מרדכי עמרני בן רבקה היין ישראל פריג' רפאל בן מרים היין יצחק-חי כהן זהב בן פרידה היין באבאי באבאי בן מורודי היין לירן מלכה בן ריטה ועמרם היין ובכללם לרפואת כל חולי ופצועי צה"ל ועם ישראל.	לעיילי נשמות: הרה"ג יוסף-מיכאל אברג'ל בן רינה ז"ל יצחק שלומי בן דבורה ז"ל שם-טוב נאמן בן סולטנה ז"ל לוי לוי בן דוד ורבי ז"ל חיים חייק'ה טחלוב בן שירן ז"ל איטו אבוטבול בת שמחה ז"ל נרגס דיידי בת שרה ז"ל שרה בכורי בת חוה ז"ל בבאי מוסאי בן אברהם וזלכיה ז"ל	לעיילי נשמות: גולשן באבאי בת מרים ז"ל זוהרה אלביליה בת פריחה ז"ל מרים דיידי בת פרי יצחק ז"ל אסתר נ'איתי בת שרה ז"ל טובה הרוני בת שאוקט ז"ל שרה נסימי בת ביבי ז"ל נהיית מוסאי בת פרי יצחק ז"ל קריינא דבורה בת יואל ז"ל מרדכי לארי ז"ל בן שלמה ושרה שיחיו
---	--	---

"אל תקרי הליכות אלא הלכות"

דין פת גויים

א. חכמינו ז"ל אסרו לאכול פת של גוים, כדי להתרחק מהם ולא להתערב עמם שחששו שמא אכילת פתן תביא לידי חטונות עמהם. ואף כשאין להם בנים ובנות, או שיש חשש איבה וקטטה עם הגוי, שלא חילקו חכמים בגזירתם. ואיסור הפת, דוקא כשעשו גוי או גויה את האפיה עצמה, אבל אם הם רק לשו את העיסה וערכוה, והישראל אפאה כמות שהיא, מותרת אפילו אם היתה הפת של הגוי. ולא אסרו אלא פת של חמישה מיני דגן אבל פת של קטניות ושל אורז ודוחן אינו בכלל פת שאסרו. ופת שמעורב בה קמח מחמשת מיני דגן וקמח משאר מינים, הולכים אחר הרוב, שאם הרוב הוא מקמח של חמשת מיני דגן אסור, ואם הרוב הוא משאר מינים ואפילו מאורז מותר.

ב. פת של גויים שאסרו הינה פת שאפאה גוי, אבל אם אפאה ישראל מותרת אפילו אם בעל המאפיה הוא גוי, והוא הדיון להיפך שאם בעל המאפיה הוא יהודי אבל הפועלים הם גויים, המאפה אסור באכילה מדין פת של גויים.

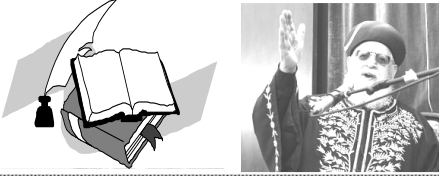
ג. כיון שבעשיית הפת ישנו שלש מלאכות: הדלקת התנור. אפיית הפת. נייעור האש או ניפוחו, אם כן יכול הישראל להכשיר פת הגוי על ידי שהשתתף עמו באחת משלוש המלאכות הנ"ל. לפיכך גוי שהדליק את התנור ואפה בו הישראל או שהדליק ישראל ואפה בו גוי, או שהדליק הגוי ואפה בו ישראל וניער את האש, או נפח בה, הפת מותרת אף לכתחילה, אפילו אם היתה של בעל הבית גוי, ואפילו אם השליך רק חתיכת עץ אחת לתוך התנור בהיסקו, התיר את כל הפת, כיון שלא גזרו אלא על מנת שיהיה היכר שהפת שלהם אסורה, אלא שהשלכת העץ מועילה דוקא כשהיא נעשית מתוך כונה להכשיר, אבל אם זרקו לתנור כמתעסק בעלמא, שלא כיון להכשיר, אין זה מועיל להתיר את הפת. ומכל מקום אין צריך שידע הגוי שכוונתו בזריקת הקיסם היא להכשיר את המאפה.

ובתנורי אפיה חשמליים וכדומה, יגביר מעט את החוס באמצעות הכפתור. ובתנורי גז יפתח מעט את ברז הגז, ואף בתנור חשמלי שיש בו טרמוסטט וכשמגדיל חומו אינו מדליק גוף חימום נוסף אלא מאריך את זמן הפעולה של גוף החימום, מכל מקום מכיון שהחוס יותר גבוה והוא מקרב ומזרז את האפיה דינו כזריקת קיסם, ומועיל להכשיר את המאפה. ועל כל פנים לכתחילה טוב שיכבה את התנור וידליקו שוב כך שתהא כל הפעולה על ידי היהודי.

ד. גוי שאפה פת מבלי שהישראל יעשה אחת משלוש המלאכות המכשירות, ונגמרה אפייתה, יכול הישראל להתירה על ידי שיחתה בגחלים או יגביר את חום התנור כל זמן שהפת זקוקה לתנור ומשביחה באפייתה. ויש אומרים שכל זה כשהפת בעודה בתנור אבל אם כבר הוציאה מהתנור אין מועיל לחזור ולאפותה, ולהלכה יש להקל אף בזה. ואם לא עשה אחת מהפעולות הנ"ל הפת אסורה, ואף על פי שיש אומרים שאפשר לתקנה ולהתירה באכילה על ידי שיבשלנה או יצלנה הישראל אחר כך, מכל מקום מדברי כמה ראשונים ומרן ז"ל שקבלנו הוראותיו מבואר שלא מועילה תקנה זו, והעיקר כמותם. ואותה פת אסור למוכרה לגוי, גזירה שמא ימכרנה לישראל, אלא יחתוך אותה לפרוסות וימכרנה לגוי, שאין ישראל קונים פרוסות פת מגוי.

ה. מה שנתבאר לעיל שאם הדליק הישראל את התנור ואפה בו גוי מותרת הפת לכתחילה, היינו אפילו אם הדליק הישראל את התנור או את האש על ידי שעון שבת או על ידי שלט רחוק.

ו. אם אפו בתנור של גוים כמה פעמים ביום אחד והכשירו את התנור על ידי השלכת קיסם וכיוצא בזה, כל עוד שנשארו קצת גחלים בוערות מההיסק הראשון שהותר על ידי השלכת הקיסם, כל מה שיאפו לאחר מכן באותו יום מותר בדיעבד, אבל אין לסמוך על זה לכתחילה אלא צריך להסיק את התנור או לזרוק קיסם בכל אפיה. ואם לא נשארו גחלים בוערות מההיסק הראשון, והסיק הגוי שוב את התנור, לדעת מרן ז"ל לא מועילה השלכת הקיסם של ההיסק הראשון ויש לשוב ולהשליך קיסם על ידי יהודי, אבל לדעת הרמ"א מועיל ההיסק הראשון.

"מכל מלמד" השכלתי..."

כח הדיבור - פרשת שמות

כשנפטר יעקב אבינו ע"ה נסתתמו עיניהם וליבותם של ישראל והחל השעבוד. תורה מה תהא עליה? מתי יש זמן ללמוד שגוברים הייסורים על עם ישראל? בא הפסוק "ואלה שמות בני ישראל הבאים" = ר"ת **שובה** עד השם אלוקיך, עד דכדוכה של נפש. ראה מהפסוק ואלה שמות בני ישראל הבאים = ס"ת **תהלים**... "ויקם מלך חדש על מצרים אשר לא ידע את יוסף", רב אמר חדש ממש ושמואל אמר גזרותיו חדשים. "אשר לא ידע את יוסף" = ס"ת **עראפת**. האם נשארו צאצאים ממצרים שעד היום אנו סובלים מהם? ידוע שבכל דור ודור עומדים עלינו לכולותינו והקדוש ברוך הוא מצילנו מידם. פעם זה פרעה פעם זה עראפת. לעניות דעתי למה קם בכל דור **פרעה** = **הערף**. דהיינו שעם ישראל מקשה **ערף** ולא עושים תשובה. הגזירות הם אותם גזרות והרעיון הוא משותף להשמיד את עם ישראל חלילה. "ובני ישראל פרו וישרצו וירבו ויעצמו במאד מאד" = **אדם**. כשאדם או קבוצה או עם גדלים, צריכים להזהר מעין הרע ורמז מהפסוק "ויאמר אל עמו הנה עם רב ועצום ממנו". ראה פרעה שמתעצמים, רצה לפגוע בהם בעין רעה "ויאמר אל עמו הנה" = ר"ת **עין הרע**, ידוע שהסמוי מן העין יש בו ברכה. "הבה נתחכמה לו פן ירבה", דהיינו נעצור את ההתרבות של עם ישראל. איך? הנה עם בני ישראל = ס"ת **מילה**. ידע פרעה שכל בן נכנס לברית, אז נגזור על המילה וכך נעצור את ההתרבות. משם כנראה יצאה הגזירה "כל הבן היאורה תשליכון וכל הבת תחיון..." "וכאשר יענו אותו כן ירבה וכן יפרוץ... ויקצו מפני בני ישראל", אל תקרי **ויקצו** אלא **ויצקו** את ילדי ישראל במקום לבנים. אבל לא הבין פרעה שיש לעולם בעל הבית והוא מסובב את הכל ובתוך ביתו של פרעה, גדל מושיען של ישראל. בברית בין הבתרים נרמז הזמן והמושיע של ישראל. "רדו שמה" = **רדו** = מאתיים **ועשר** זמן השעבוד. **שמה** = **משה** גם המושיע. שנוכה לגאולה במהרה בימינו אמן. (מעבדכם הנאמן א.ש.)

"המזונות המרפאים"

טיפים לניקוי רעלים מהגוף בחורף

- א. פתחו את הבוקר עם כוס מים ומיץ מחצי לימון טרי.
- ב. שתו כשני ליטרים של מים ביום. לא בבת אחת, אלא לאורך כל היום.
- ג. כדי לא להעמיס על מערכת העיכול, אל תאכלו הרבה אכלו מנה קטנה מדי שעתיים שלוש.
- ד. שתו לפחות פעם ביום כוס מיץ ירוק. למשל: תפוח, מלפפון, מעט לימון, פטרוזיליה, קייל. הכינו את המיץ בבלנדר (על בסיס מים).
- ה. אכלו תפוח או שניים ביום (מסוג גרנד סמית).
- ו. שלבו בתפריט כמה שיותר עלים ירוקים. תבלו סלט עלים ירוק במעט שמן זית ולימון סחוט.

" ואבותינו סיפרו לנו "

נותל הלב

דרור נהג לשבת בספריה הענקית בדרמסלה שבהודו, שהכילה את כל ספרי הקתות שבעולם. שעות ארוכות עבר על הספרים, תרגום וסיכום במחברותיו. הוא ייחל להפוך למאסטר הלבוש גלימה אדומה, שיפיץ את שיטת ה'דל-אי-למה' לכל העולם ובפרט לעם ישראל. יום אחד שוטט בספריה וראה מעל לארונות הספרים חוברת בעברית בשם "מסע". דרור רתח: ברחתי מירושלים, והם רודפים אחרי עד לכאן כדי להחזיר אותי בתשובה! הוא יצא מהספריה כדי לשורפה. בדרכו הרהר: לפני שאהפוך את החוברת המיסיונרית הזאת לאפר, אולי אראה מה כתוב בה. הוא נכנס למסעדה, הזמין משהו והחל לקרוא סיפור של רבי נחמן מברסלב בשם "מעשה ברב ותלמיד". זו היתה הפעם הראשונה שבה התייחס ליהדות כאל דבר רוחני. הוא קרא את הסיפור, לא הבינו עד הסוף, אבל חש בבירור שהוא נפגש לראשונה בחייו עם אמת. השפה הקדושה, הסיפור החזק ועניין הצדיק ריגשו, והוא החל לבכות. אז חש בקיפאון הרגשי. השיטה הטיבטית מבוססת על חידוד המח וביטול הלב. הספרים הרבים שקרא כאן לא נגעו באמת בנפשו, ולפתע כמה שורות בחוברת קטנה ומקומטת גורמות לו לבכות... מה קורה כאן !! דרור החליט לברר את העניין עד תומו. בתקופת שהותו בכת עשה מדיטציה על נושאים רבים. כעת החליט לעשות מדיטציה על נושא אחד, אבל בהתמדה. אם ירגיש שזו האמת, יילך איתה עד הסוף, ואם לאו - יחנות. הכין לעצמו תרמיל לחודש ויצא לעבר הרי ההימלאיה, שם מצא מקום נידח בקצה יער ליד פלג הנובע מקרחון. לאחר כמה תעניות מייגעות במקום, התקדם במסלול, ואז נוכח לפתע שתעה בדרכו. למרות שהיה מומחה לניווט, לא זיהה את מיקומו. הפשרת השלגים מחקה את המסלול. הייתה בידו מפה, אבל בקנה מידה קשה לניווט. הוא המשיך הלאה עד שאיבד את דרכו לחלוטין. הוא הגיע ליונגל מלא מהמורות, מקום שלא עוברים בו בני אדם. ירד במדרון תלול מגובה 1,200 מטרים בתקווה להגיע למטה לשביל. ככל שחלפו השעות, חש שהוא זקוק לכח על-טבעי כדי לצאת מהסבך שאליו נקלע. כאשר השמש שקעה, הגיע דרור לתחתית המדרון. במקום שבייל, מצא נהר שוצף שממיו מפרקים סלעים. אי אפשר היה בשום אופן לעבור בתוכו. חתיכת עץ שזרק הפכה תוך שנייה לשביבים. כעת איבד את תקוותו למצוא שבייל. מזונו אזל, ובכוחותיו האחרונים הקים אוהל לפני שנפלה חשיכה גמורה. אחיזתו בטבע נגמרה. כל מה שלמד במסגרת הכת הסתר ככוזב. לא נותר בנפשו מאומה, פרט להחלטה שכאשר יחזור לארץ, יבדוק את היהדות. אז נזכר בדברי אחרתו שאמרה פעם כי מי שנעשה לו נס צריך להגיד "הגומל", וכן זכר שיש מושג ביהדות שנקרא "נדר", שאומרים אותו בעת צרה. הוא התחנן מקירות לבו: "אם אתה נמצא כאן, תדע לך שאם תוציא אותי מפה חי, אלך לברך ברכת הגומל בכותל!!" לאחר מכן נרדם. בבוקר התעורר בתקווה. הוא נזכר שבמקרים של איבוד דרך צריך לחזור לנקודה שממנה החל לתעות. אמנם זהו שיגעון לטפס על ההר התלול הזה, אבל היו לו כוחות מחודשים. הוא טיפס עד לפסגה, שם ראה לפתע שבייל קטן עם לולאה לציד איילים. הביט מסביב ונגלה לנגד עיניו מראה מיוחל: באמצע היער עלתה תמרת עשן. אין עשן בלי אש, ואין אש בלי איש. הוא החל לנוע לעבר העשן ולאחר יומיים הגיע ליעדו. מצא מאהל של מקומיים הרועים את פרותיהם ביער. הם נתנו לו לחם הודי וחמאה, והראו לו את הדרך חזרה. כאשר הגיע לעיר הגדולה, השיג כרטיס טיסה לארץ. דרור נחת בארץ בחג שבועות לפנות בוקר. שנה לאחר שיצא, חזר במפתיע לבית הוריו בירושלים. אמו קידמה את פניו בצהלה. הוא העיר

את אחיו יניב ואמר לו: "בוא נלך לכותל! יש לי איזה עניין לסגור שם". יניב נדהם לראות את אחיו רוכן מעליו לאחר שנת היעדרות, ועוד מבקש ממנו ללכת לכותל. הם הלכו ברגל מביתם אל הכותל ושם נגש דרור לאחד ממנייני השחרית וביקש לומר "הגומל". המתפללים הביטו בהשתאות בבחור עם השיער הארוך והבגדים היהודיים, המבקש לברך "הגומל". מישהו נידב לו כיפה, והוא אמר את המשפט שהורו לו לקרוא בסיוד. לאחר מכן חזר עם אחיו דרך העיר העתיקה לכיוון שער יפו. כאשר עלו בחזרה, ראו יהודים הדורי פנים עטופים בטליתות לבנות, יורדים להתפלל בכותל. לפתע התאהב בהם ואמר לאחיו: "תראה איזה יופי! איזו זכות להיות יהודי! מה לי וללובשי הגלימות האדומות?! האם יש בעולם כולו מראה יפה יותר מיהודי עטוף בטלית לבנה שהולך לעבר הכותל...?" (עודד מזרחי)

גדולה הכנסת אורחים יותר מהקבלת פני שכניה

סח הגאון הצדיק היחפץ חיים מעשה שהיה; המגיד מדובנא זצ"ל הלך ברחוב העיר וראה עיור עני לבוש קרעים וילד קט אוחז בידו ומנחהו בדרכו. אדם אחר היה חולף על פניהם באדישות, אם ניוחן בלב רגש היה מבליע אנחה על הצער שיש בעולם. אם לב מתפעל לו, היה נותן בלבו הודאה לבוראו על חוש הראיה שחננו; 'ברוך אתה ה' פוקח עיורים'. למגיד מדובנא היה לב רגיש ובמיוחד היה לו לב רחום. עצר בדרכו פנה אל השניים ונתן להם שלום; "אחי מאין אתם?" שאל. העיור מר נפש היה רטן ולא ענה. הילד תלה במגיד עיניים נוגות מיוסרות, סיפר שזה אביו ואמו נפטרה, סיפר שקר להם במעונם הטוב שאין עצים להסקה. "עם מי אתה משוחח שחננו?" הפטיר העיור: "המשך ללכת". "מייד רחימאיי" ענה המגיד "אמור נא לי, כבר אכלתם?" "לא" השיב הילד "לוקח אני את אבא לבית התמחוי לעיני העיר, שם נאכל את ארוחתנו ואחזירנו לביתנו". "בואו עמי" אמר להם: "אתן לכם ארוחה משיבעה טובה בהרבה מהאוכל בבית התמחוי". זיק של הכרת טובה ניצת בעיני הנער, עיניו נעורו לחיים והביעו פקחות רבה כל כך מהולה בעצב עמוק. המגיד ביטל את תוכניותיו, סב על עקבותיו התאים צעדיו לצעדי הילד והביאם לביתו המוסק והחם וערך לפניהם שלחן, שקד להנעים את שהותם וטרח להשביעם. גם האב העיור הפשיר, נרגנותו נסדקה. "טעים" אישר: "נעים כאן" "התסכים להתגורר כאן" שאל המגיד "אקצה לכם חדר מוסק, שלש פעמים ביום תקבלו כזו ארוחה חינם אין כסף". יוהילד יוכל ללמוד בתלמוד תורה' חשב על חשבונו כמובן. האב העיור התלבט ועיני הילד נצצו בתקוה, לבסוף הסכים האב לנסיון. למעשה, התנחל בדירת המגיד שיעבד את הבית לנרגנותו ורצונותיו. והמגיד סבל הכל הן; 'גדולה הכנסת אורחין יותר מהקבלת פני שכניה' (ישבת' קכז.). במיוחד כאשר הילד החל לפרוח, קיבל מזון וביגוד, הלך ללמוד והתערה בחברה, ברבות הימים נפטר האב והילד המשיך לימודיו בישיבה, הוברר שיש לו זכרון מדהים, לא שכח דבר מתלמודו, תפיסתו מהירה היתה כברק, שכלו חד כתער ומידותיו זכות כשמן, נשמתו טהורה כבדולח, התמדתו ושקידתו באין הפוגה ועד מהרה קנה שם טוב ונדע לתהילה, בנה בית לתפארת ועלה על כס רבנותה של ברודי ושמו נערץ לדורות הלא הוא; הגאון האדיר רבי שלמה קלוגר זכר צדיק לברכה. ועתה נתאר לעצמנו מה היה קורה לו היה המגיד מבליע אנחה וממשיך בדרכו והילד ממשיך היה להנחות את אביו לבית התמחוי, מה היה עם ישראל מפסיד ומה היה הילד מפסיד וכמה היה המגיד מפסיד?! בתיה בת פרעה כשהושיטה ידה לתיבה היא לא ידעה את מי היא הצילה, היא לא שיערה שזה מושיעם של ישראל, אבי הנביאים, מנחיל התורה שעל ידו תזכר גם היא לטובה לנצח נצחים. (הרב שלום מאיר וולך)